

Αποφθέγματα από το έργο του Νίτσε

Πώς; Είναι ο άνθρωπος απλώς ένα λάθος του Θεού; Ή μήπως ο Θεός είναι ένα λάθος του ανθρώπου;

Από τη σχολή του πολέμου της ζωής: Ό,τι δεν με καταστρέφει με κάνει δυνατό.

Το σκουλήκι μαζεύεται όταν το πατούν. Αυτό είναι έξυπνο. Με τούτον τον τρόπο μειώνει τις πιθανότητες να το πατήσουν πάλι. Στη γλώσσα της ηθικής αυτό λέγεται «ταπεινοφροσύνη».

Τί; Ψάχνεις; Θέλεις να πολλαπλασιαστείς επί δέκα, επί εκατό; Ψάχνεις για οπαδούς; Ψάξε για μηδενικά!

Ωριμότητα του ανθρώπου, είναι να ξαναβρίσκει τη σοβαρότητα που είχε παιδί, όταν έπαιζε.

Φαινομενικός ηρωισμός: Το να ριχτείς στην καρδιά της μάχης μπορεί να είναι σημάδι δειλίας.

Και ο χρόνος μετριέται από την καταραμένη μέρα από την οποία άρχισε αυτή η συμφορά: Από την πρώτη μέρα του Χριστιανισμού! Γιατί να μην τον μετρούμε από την τελευταία μέρα του Χριστιανισμού; Γιατί όχι από σήμερα; Επαναξιολόγηση όλων των αξιών!

Η γυναίκα μαθαίνει να μισεί όσο ξεμαθαίνει να γοητεύει.

Περιφρονώ όλους όσους θέλουν να συστηματοποιούν τα πράγματα και τους αποφεύγω. Το να θέλεις ένα σύστημα είναι έλλειψη ακεραιότητας.

«Αρρώστια», είναι η πρόωρη προσέγγιση των γηρατειών, η ασχήμια και ο πεσιμισμός -πράγματα που πάνε μαζί.

Η επενέργεια του επαίνου: Με τους πολλούς επαίνους, άλλοι γίνονται ντροπαλοί, άλλοι θρασείς.

Θεωρώ απαραίτητο να πλύνω τα χέρια μου πριν έρθω σε επαφή με θρήσκους ανθρώπους.

Να μην ξεχνάμε! Όσο πιο ψηλά πετάμε, τόσο πιο μικροί φαντάζουμε σ' εκείνους που δεν μπορούν να πετάξουν.

Δεν είναι η αγάπη τους για την ανθρωπότητα, είναι η ανικανότητα της αγάπης τους αυτή που εμποδίζει τους σημερινούς χριστιανούς να μας κάψουν.

Δεν υπάρχουν ηθικά φαινόμενα, υπάρχει μόνο ηθική ερμηνεία των φαινομένων.

Στην εκδίκηση και στην αγάπη, η γυναίκα είναι πιο βάρβαρη απ' τον άντρα.

Συνταράχθηκα, όχι επειδή μου είπες ψέματα, αλλά επειδή δεν σε πιστεύω πια.

Θέλεις να κάνεις κάποιον να ενδιαφερθεί για σένα; Έχε ύφος αμηχανίας όταν βρίσκεσαι μπροστά του.

Να μάθει κάνεις να σκέφτεται. Στα σχολεία μας κανείς δεν έχει πια την παραμικρή ιδέα αυτού του πράγματος.

Φιλελευθερισμός: Μ' άλλα λόγια, αποκτήνωση κατά αγέλες.

Αρχίζουμε να δυσπιστούμε για τους έξυπνους ανθρώπους, μόλις δείξουν πως βρίσκονται σε αμηχανία.

Η πιο αγνή φράση που άκουσα ποτέ: «Στον αληθινό έρωτα, η ψυχή είναι εκείνη που περιβάλλει το σώμα».

Η χριστιανική απόφαση να βρίσκει άσχημο και κακό τον κόσμο, τον έκανε άσχημο και κακό.

Ποιά είναι η σφραγίδα της απελευθέρωσης; Να μη ντρέπεσαι πια ενώπιον του εαυτού σου.

Η ίδια η λέξη «Χριστιανισμός» είναι παρανόηση: Κατά βάθος υπήρχε μόνο ένας χριστιανός κι αυτός πέθανε επάνω στον σταυρό...

Η ζωή τελειώνει εκεί που αρχίζει η «βασιλεία του Θεού»...

Αρνούμαστε τον Θεό, αρνούμαστε την ευθύνη ενώπιον του Θεού. Μόνο έτσι σώζουμε τον κόσμο.

Όποιος έχει σχέσεις με σοφούς και καλλιτέχνες είναι εύκολο να πέσει έξω απ' την αντίθετη πλευρά: Πίσω από έναν αξιόλογο σοφό κρύβεται συχνά ένας μέτριος άνθρωπος, και πίσω από έναν μέτριο καλλιτέχνη ένας πολύ αξιόλογος άνθρωπος.

Πρέπει να πεθαίνει κανείς περήφανα όταν δεν είναι πια μπορετό να ζει περήφανα.

«Αγωνιζόμαστε για το απαγορευμένο». Μ' αυτό το έμβλημα η φιλοσοφία μου θα θριαμβεύσει μια μέρα, γιατί αυτό που έχει απαγορευτεί μέχρι σήμερα είναι μόνο η αλήθεια.

Αγαπάμε ακόμα περισσότερο τη γνώση μας όταν την μεταδίδουμε και σε άλλους.

Εξευγενισμός της πορνείας, όχι κατάργηση...

Απολύμανση της αγάπης διαμέσου της εκκλησίας: Ο γάμος.

Όταν το σαχλό, το μεταχειρισμένο, το αδύναμο, το χυδαίο, εκλαμβάνεται ως κανόνας, και το άσχημο και διεφθαρμένο ως χαριτωμένη εξαίρεση, τότε το δυνατό, το ασυνήθιστο και το όμορφο δυσφημίζονται.

Πηγές

Αποσπάσματα από το βιβλίο «Αποφθέγματα από το έργο του Νίτσε» (Μετάφραση: Ζήσης Ζαρίκας).

Τα αποσπάσματα αυτά του νιτσεϊκού λόγου αντλήθηκαν από:

- 1) Fr. Nietzsche. Unzeitgemasse Betrachtungen, Kritische Studienausgabe, Band 1, hg. von G. Colli und M. Montinari, Berlin – New York, W. de Gruyter, 1988.
- 2) Fr. Nietzsche, Nachgelassene Fragmente, 1887 – 1889, Kritische Studienausgabe, Band 13.
- 3) Fr. Nietzsche, Samtliche Briefe, Kritische Studienausgabe, hg. von G. Colli und M. Montinari, Berlin – New York, W. de Gruyter, 1986.